

Леді Сьюзен та інші оповідання

КУПИТИ

Фредерік та Елфіда

Розділ перший

Дядько Елфріди був Батьком Фредеріка — іншими словами, вони доводилися одне одному кузенами з чоловічої лінії.

Оскільки вони народилися в один день і виховувалися в одній школі, цілком не дивно, що й дивилися одне на одного із чимось більшим, аніж звичайний увічливий інтерес. Вони відчували взаємне щире кохання, але обоє були сповнені рішучості не переходити межі Пристойності через свою прихильність — не зізнаючись у ній ані об'єктові своєї прив'язаності, ані будь-кому іншому.

Були вони надзвичайно вродливими й такими схожими, що не кожен міг їх розрізнити. Ба більше — навіть найближчі друзі відрізняли їх хіба що за овалом обличчя та кольором Очей, довжиною Носа чи тоном шкіри.

Елфріда мала одну близьку подругу, якій — коли та гостювала у Тітки — написала такого Листа:

ДЛЯ МІС ДРАММОНД
ЛЮБА ШАРЛОТТО!

Я була би тобі вельми вдячна, якби ти у часі свого перебування у місіс Вільямсон купила мені новий і модний капелюшок на кшталт твого.

Е. ФАЛКНОР

Шарлотта, яка охоче робила послуги всім і кожному, повернувшись у Село, привезла своїй Подрузі омріяний тією Капелюшок, і так закінчилася ся маленька комерційна обгородка — взаємною потіхою обох сторін.

Коли Шарлотта повернулася у Кренкгамданберрі (а ректором у цьому милому селі був її батько), її страшенно радо вітали Фредерік та Елфріда, які, по черзі пригорнувши подругу до грудей, запропонували їй прогулятися тополевою алеєю, що вела від будинку парафіяльного священника до зеленої галявини, прикрашеної різнобарвними квітами і зволоженої дзюркотливим потічком, який витікав підземним каналом аж із Темпейської долини.

У цій алеї вони гуляли майже дев'ять годин, коли це раптом були приємно здивовані, почувши пречудовий голос, що виспівував такі рядки:

ПІСНЯ

Дамон мене кохав,
За мною упадав,
Тепер його нема,
Кохання теж катма.

Щойно пісенька скінчиться, вони узділи на повороті алеї двох елегантних молодих жінок, що йшли руч-об-руч, однак, які помітивши їх, умить обрали іншу стежину та зникли з очей.

Розділ другий

Оскільки Елфріда зі своїми супутниками встигли побачити достатньо, щоб визначити, що се — ні двійко міс Грінз, ані міс Джексон зі своєю Донькою — то вони не змогли приховати подиву при появі незнайомок; коли це, згадавши, що нещодавно нова сім'я переїхала в Будинок неподалік Алеї, вони поквапилися додому, постановивши собі незабарно познайомитися із 2-ма такими милими й достойними Дівчатами, які вочевидь були членами тієї фамілії.

Відповідно до сього рішення вони того ж таки вечора нанесли візит ввічливості місіс Фіцрой і двом її Донькам. Коли їх провели в елегантний бодуар, прикрашений гірляндами зі штучних квітів, вони були вражені зовнішністю і пишнотою убрання Джебелінди, старшої із двох юних Леді; та не минуло й кількох хвилин бесіди, яку з такою Дотепністю і Чарівливістю блискуче підтримувала приязна Ребекка, як ся леді до такої міри їх заворожила, що вони одностайно підхопилися і заходилися сипати люб'язності:

— Чудова й чарівна Красуне, попри вашу відворотну косоокість, засалені локони та горбатість, жакливіші, ніж будь-яке перо спроможне описати, ми не можемо втриматися, аби не висловити вам своє захоплення такими привабливими Якостями вашого Розуму, які уповні згладжують той Жах, що, либонь, мав би відчувати кожен непідготовлений відвідувач, уперше побачивши вас.

— Міркування, блискуче висловлені вами щодо індійських і англійських муслінів, а також цілком виправдана перевага, яку ви віддаєте першим із них, викликали в мені захват, який може бути відповідно виражений тільки запевненням, що майже так само вважаю і я.

Відтак прощаючись із приязною і збентеженою Ребеккою глибоким реверансом, вони полишили кімнату і поквапилися додому.

Відтоді близькі стосунки між фаміліями Фіцроїв, Драммондів і Фолкнорів щодня міцнішали, допоки врешті не досягли такої напруги, що подруги вже

без усіляких церемоній викидали одна одну з вікна при найменшому роздратуванні.

Упродовж цього щасливого періоду Гармонії старша міс Фіцрой утекла з Кучером, а руки приятної Ребекки попросив капітан Роджер з Бакінгемширу.

Місіс Фіцрой не схвалювала сей союз через юний вік молодої пари, затим що Ребеці було лише 36, а капітанові Роджеру ледь за 63. Щоб усунути сей недолік, вони погодилися зачекати ще трішки, допоки ті не подорослішають.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ